

Man skal holde sin gårdsplads pinlig ren for grønne vækster... eller skal man?

Hvorfor ikke gøre det modsatte? Her er et eksempel på hvordan en gårdsplads bliver smuk, vild og frodig og helt personlig med planter, der trives i fugerne mellem de toppede brosten

En vild gårdsplads

Tekst og foto **Marian Haugaard Steffensen**

Den er stor gårdspladsen. 100 meter lang og 70 meter på den smalle led, hvis man da kan tale om smal i dette tilfælde. Den største del af pladsen er kortklippet græs. I et hjørne ses endnu aftegninger af fordums stolthed, møddingspladsen, nu kun som en fordybning.

Langs stuehuset er der brosten, så man kan køre bilen i garage uden at køre på græsset. Tidligere var her træer, vist nok 4-5 lindetræer, som afgrænsede denne private del af gårdspladsen fra arbejdsområdet. De er forlængst døde og sporene slettet, så pladsen er nu helt åben – bar vil nogle måske sige, men ikke kedelig, ikke uvenlig. De lange, hvidkalkede længer indrammer den grønne plads. Hunderoser og et par 'New Dawn' klatreroser pryder fire stolper, som bærer et tagudhæng i gårdspladsens fjerne ende. Sammen med den røde port og den sorte, blanke sokkel danner de en romantisk kontrast til den ellers så enkle plads. Langs den ene længe er der et drivhus, og nabo hertil to lindetræer, som kaster en svalende skygge på en hvidmalet bænk.

Et blomstrende flor

Men når man en sommerdag kører over de toppede brosten og ind på gårdspladsen, er det noget ganske andet, som fanger blikket. Et blomstrende flor – vildt og yndefuldt – strækker sig i hele stuehusets længde i en ujævn og bølgende bræmme 2-3 meter ud fra husmuren. Her mellem brostenene vokser natlys, den 2-årige *Oenothera biennis*, med friskt lysegule blomster. I yndefuld samkvem med haveklinte med de rød-lilla blomster og gråfildede blade samt fingerbøl i alle farver fra flødefarvede over lyserød til rød-lilla. Den høje, luftige gederams, som ellers mest kendes fra skovrydninger, er her også, og få eksemplarer af lådden dueurt, for farven falder ind i den rød-violette skala.

Hoveddøren er fint flankeret af to store buksbomkugler, mens køkkendøren mere ydmygt omgives af en løvstikke og en gammel, langbenet lavendel, som danner bund for en rød klatreroserose. Lavendlen trives her mellem de varme sten. Den har fået en del afkom, som står tilfældigt spredt mellem alt det andet. Her er også en kobberrose, en hunderose og bittersød natskygge. Den helt lille 5 cm høje vårgæslingeurt glimter med små hvide blomsterstjerner overalt mellem stenene og giver et levende og idyllisk indtryk.

Et par klippede buksbomkugler danner kontrast til den vilde blomsterbræmme. Brostenene i køresporet holdes rene med buskrydderen. Så kan et natlys eller en lille klokkeblomst skånes her og der, og resultatet bliver ikke sterilt

Lidt pynt er her på den store plads. Ved døren til den nordlige længe vokser en rød klatreroser i en fodpose af lavendel

Natlysene dominerer og samler

Lyder det for vildt? Nej, tværtimod. Det er sødt, yndeligt og indtagende. Især fordi natlysene dominerer og samler billedet, og de arter, som får lov at få plads her, er uprætentøse og naturlige. De fleste er én- eller to-årige. De plantes ikke, men sår sig selv, og resultatet er derfor tilfældigt og lidt varierende fra år til år.

Om aftenen, når natlysene er nyudsprungne, er denne vilde del af gårdspladsen ét lysegult, citronduftende flimmer. Det holder, indtil middagssolen næste dag når hened og udtørre de silkepapirtynde kronblade. Lige fra begyndelsen af juli og til frosten for alvor bider, står natlysene dér og blomstrer. De første dage lidt spredt, senere med hundredvis af blomster og til sidst med en enkelt efternøler eller to.

Man håndluger

En sådan beplantning kræver selvfølgelig, at man håndluger. Mælkebøtterne fjernes med et jern, og man må se grundigt efter, for mælkebøtter og natlys i det tidlige rosetstadium ligner hinanden. Også vejbred, græs, den allestedsnærværende burrenerre og masser af selvsåede småtræer må fjernes. Det er et arbejde, der foregår på knæ, helst ved aftenstide, når solen varmer på ryggen og husmuren. Det er også på dette tidspunkt,

man bestemmer, hvad der får lov at blive stående. Nye arter, som er kommet tilfældigt forbi, bliver vurderet – nogle får en chance, andre gør ikke.

Mellem den blomstrende del af gårdspladsen og græsarealet er der et kørespor, hvor brostenene holdes rene. Det gøres med en buskrydder. Nylonsnoren renser fint uden at resultatet bliver sterilt, efter et par dage er her igen lidt grøn vækst mellem stenene.

Naturlig belysning

Om vinteren og i det tidlige forår ser man næsten ikke planterne foran huset, men kun brostensbelægningen. Men planterne er der. De gemmer sig som små skud eller rosetter. Mellem stenene venter de, og når forårssolen tager til, skyder de hurtigt frem og farver pladsen grøn indtil slutningen af juni. Så bliver her gult og violet, lyserødt og hvidt – det hele begynder forfra.

Den vilde, men dog tømmede blomsterrabat findes her på en gårdplads, men hvorfor ikke mellem fliserne langs indkørslen, i gårdhaven, i baggården eller i nogle af de kedelige vejrabatter? Så kunne vi få lys i natten hele sommeren.